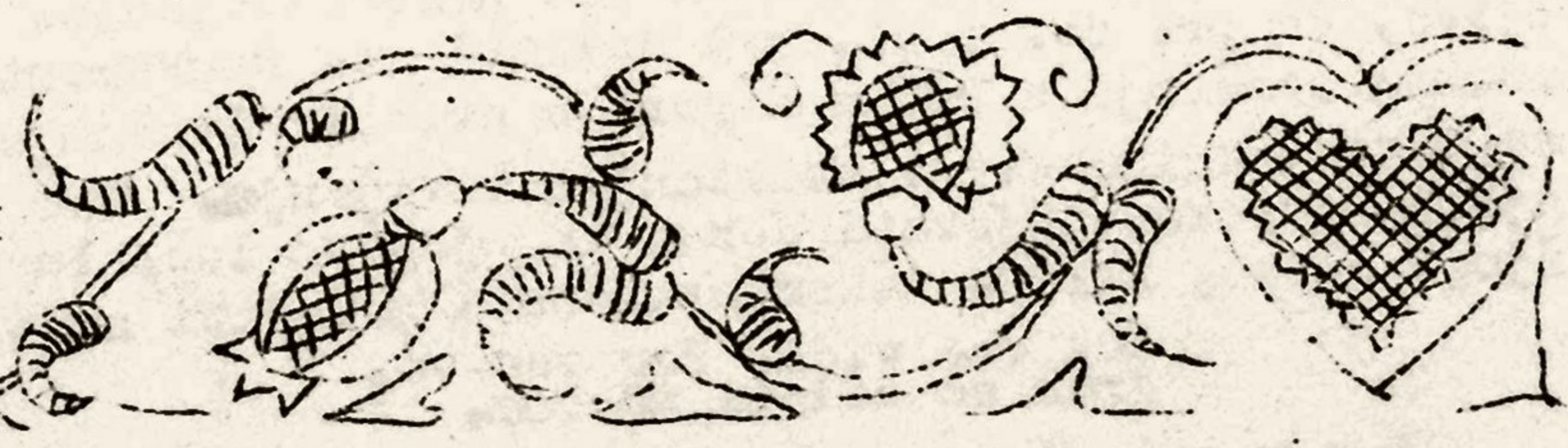
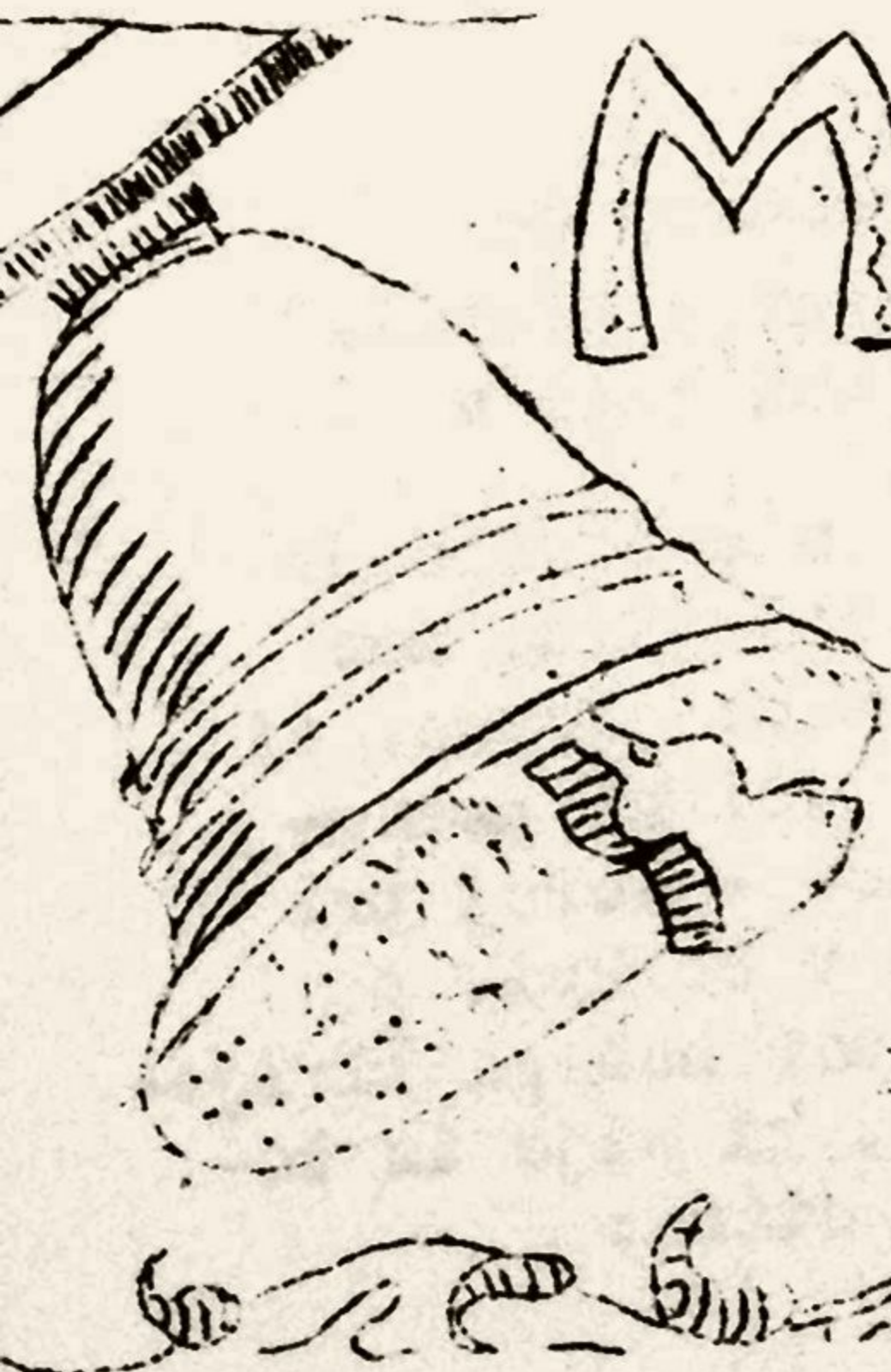

MINNESOTSKI ZVON

ST 2

GILBERT, MINNESOTA - FEB. 1952

LETO 2

Č.g.p. Odilo OFM

TRJE ŽARKI

Svečnica nas spominja, kako sta Marija in Jožef Jezusa darovala v templju. Tega ljubkega družinskega dogodka se ne spominjamo samo pri prazniški maši na Svečnico, temveč še posebej z blagoslovljenjem sveč in slovesno procesijo po cerkvi, ki naj nam živo predstavi Jožefovo in Marijino pot v tempelj. Ta praznik je praznik luči, ki nam sveti na pot življenja z marsikatero koristno mislijo.

Poskusimo ujeti nekaj žarkov iz božje luči.

Prvi žarek nam prižiga prastaro ime, ki ga je včasih nosil ta praznik. Rekli so mi srečanje. Kakšno srečanje? Srečanje starčka Simeona z obljubljenim Odrešenikom. Saj zna vsak izmed nas ono zgodbo, ki se bere na Svečnico pri evangeliju? S kakšnim hrepenenjem je ta stari, verni mož čakal na to srečanje! Lepo je, kadar se človek sreča z Jezusom. Ali smo se tudi mi že kdaj srečali z Jezusom? Seveda! Kdaj pa? Takoj po rojstvu, pri sv. krstu. Takrat smo si z Jezusom podali roke, takrat smo se takorekoč vcepili v Jezusa, da bi lahko rekli in peli: Jezus, ti si vladar sveta, mi mladike tvoje suče.

Takrat pri krstu smo postali jezusovi bratje in sestre. Od Od takrat lahko res pojemo: "Jezusček, ti si naš bratec postal." Ker se je takrat v nas vžgalo novo življenje, so nam dali v roko luč, krstno svečo.

Še lepše se srečamo z Jezusom pri sv. obhajilu. To srečanje je pravzaprav združenje. Ko smo šli prvičkrat k sv. obhajilu, smo nesli pred obhajilno mizo svečo in smo rekli Gospodu: Jezus, ti si luč, ki boš razsvetljeval vse naše življenje. Ali ni pomembno, da pri sv. maši, pri delitvi sv. zakramentov - torej pri vsakem srečanju z Bogom - gorijo sveče? Srečanje v cerkvi, pa se mora nadaljevati v vsakdanjem življenju. Vso pot našega življenja mora razsvetljevati Jezus in njegova luč, luč, ki sije iz božjega očesa, kar so tekomlepo znali povedati naši stari:

Bog vse vidi, Bog vse ve,
greh se delati ne sme.

D r u g i ž a r e k. Drugo ime za Svečnico je d a r o v a n j e G o s p o d o v o. To ime nam pošilja žarek svetlobe in luči iz cerkve prav na naše domove. Blagoslovljeno svečo nesemo iz cerkve domov. In doma potem to svečo večkrat rabimo: ob hudi uri, ob smrtni uri in še ob mnogih drugih prilikah. Mnogokje je bila v naši stari domovini lepa navada, da so na Svečnico matere doma otroke "obsvetile" z blagoslovljeno svečo. Mati posadi pred vsakega otroka in mu gre s prižgano svečo okrog glave, okrog života, okrog sklenjenih rok, okrog stopal in nog. Nato naredi otroku z blagoslovljenim svečnim plamenčkom križ pred čelom, pred ustni in pred prsmi. Pri tem mati goreče prosi in moli, da bi bil otrok obvarovan vsega hudega na duši in na telesu. Takrat mati otroka popolnoma ~~obsvetila~~ ~~obsvetila~~ u j e B o g u, kot je Marija darovala Jezusa v templju.

T r e t j i ž a r e k. Saj to pa ni že več samo žarek, temveč prava toplota, ki jo razliva na nas Svečnica, ki je zadnji božični praznik. Škoda, da tega bolj ne izrabimo! Ponekod se na Svečnico tako lepo in prisrčno poslove od jaslí, ki so ves božični čas v družini, v krščanskem domu oznanjale "veliko veselje", ker "Zveličar nam se je rodil". Jaslice na ta dan malo popravijo, uredijo, prižgo lučke in svečke, potem pa za slovo prepojo vse božične pesmi, kar jih znajo. Kaj, če bi letos tudi pri vas doma napravili tako slovo? Pred razsvetljenimi jaslíci bi lahko ponovili krstno obljubo, potem bi pa molili družinski rožni venec. Še lepša bi bila ta slovesnost, če bi imel vsak otrok v roki krstno svečo. V tej luči bo tudi križ, ki nas morda

že drugi dan čaka, ali pa morda že danes teži in tlači, postal lažji. Tako nam bo zadnji "božični" večer: Svečnica tudi oddih na križevem potu življenja, kakor tudi Jezuščka tolaži božična uspavanka:

Počivaj, milo Detece, zapri sladke oči!
Trpljenje hudo čaka te in nepokaj noči!
Spavaj Dete, spavaj Dete! V jasliah se odpočij!

Breda Svetlič

Moj opis je nekoliko kasen - saj se je vršil vsakoletni narodnostni semenj ali takozvani Folk Fair dva dni v novembru že preteklega leta. Ker pa je prireditev zelo lepa-gotovo najlepša v našem mestu in važna tudi za nas Slovance, bi bilo res škoda, da bi Van je vsaj na kratko ne opisala.

Semenj se vrši pod okriljem Internationalnega instituta za Milwaukee. Ne smete si sedaj predstavljati tega semnja, kot so naši živinski semnji ali oni pri žegnanjih. Ne, ta semenj skoro ne bi smel nositi tega naziva.

Celo prireditev bi lahko razdelili na štiri dele: narodnostno razstavo, narodnostni senenj, gledališke, plesne nastope in gostinski del. Pri vseh delih nastopajo skoro vsi narodi, ki tvorijo prebivalstvo Milwaukee-ja. Le redki so izostali.

Na razstavnem prostoru pokažejo ti narodi vse ono, kar je značilno za dotični narod: folklorne izdelke iz lesa, tkanine, lončevine, vezenine, slike in diagrame. Tudi mi Slovenci smo bili častno zastopani kot narod, pa tudi v oddelku "Newcomer" - jev, kjer je moj očka razstavil pastelne slike Triglava, Martuljka, Karavank, Koroško kapeco in Predcerkvijo. Člani društva Sv. Janeza v Milwaukee so razstavili lepe vezenine in lesne izdelke iz donovine. Celo "ribniškega pušeljca" ni manjkalo. Za letošnji semenj je izdelal novodošlec gospod

Strnšek velik štajerski klopotec in štajersko žibko. Tudi drugi narodi so razstavili krasne predmete. Na oni strani naše koje so bili Srbi, na drugi Hrvati, pa Čehi, Poljaki, Ukrajinci. Nas Slovane so dali skupaj. Manjkali so Rusi, Slovaki in Bolgari.

Razstavni semenj pokaže skoro isto, kot sama razstava, vendar tukaj lahko kupiš, česar si poželiš. Kupcev in radovednežev se tre okoli koj, tako da razstavljenega natančno pregledati niti ne moreš. Mnogo je onih, ki kupijo pri "štontu" vsake narodnosti vsaj majčken spominček in si tako naberejo kar pestro zbirko mičnih predmetov za razmeroma mal denar. V stojnicah prodajajo v narodne noše oblačni prodajalci, pa tudi med obiskovalci mrgoli noš vseh narodnosti.

Ena je lepša od druge. Tudi moja mamica in jaz sva si lotos sešili narodni noši. Prvikrat v življenju sem oblekla naš narodni kroj - dečvo. Dokaj trufa je bilo z izdelavo kostuma, še več z zavijačko, v zlatu izvezeno. Med ornament nageljčkov, makovega plodu in zvončnic sem uvezla tudi letnico 1951. Moja mama pa je imela havbo in jo bila edina z njo pri prireditvi. Menda še niso videli na tej prireditvi nikoli havbe, ker so njeno sliko priobčili v časopisu.

Prav posebno lep del Folfaira so gledališki rajalni nastopi, kjer nastopajoči narodi dva popoldneva nepretrgano kažejo svoje plesne nastope, rajanja ter druge narodne običaje. Program se vrsti za programom, eden lepši od drugega. Slovenci smo letos po zaslugi gospe Strnškove imeli zelo lep nastop. Skupino štirinajstih parov je tako lepo izvežbala, da so nastopili s svojim rajanjem ob vinski trgatvi brezhibno. Tudi vseh štirinajst slovenskih krojev je sešila in v zlatu izvezla vseh štirinajst zavijačk za dečve. Koliko truda je bilo v tem. Pa no zastonj-saj se je naša skupina res lepo odrezala. Dekleta, ne pozabite, da ste Slovenke in si sešijte svoje narodne kroje. Ne stane toliko denarja, kot potrpežljivosti.

Kot zadnje bi morala še omeniti gostinski del. Pri vsaki večji prireditvi te vrste se vsi ljudje kaj kmalu utrudijo in izčrpa ter je potreben odpočitka in okrepčila. Za take je namenjen ta oddelek. Tu se lahko okrepčaš s slovensko potico ali si naročiš "kranska klobasa pa kisu zele", nasreba se domačih vin - če pa rajši je po vseh običajih več kot tridesetih razstavljaljajočih narodov.

Tako sem vam na kratko opisala to prireditvev, katere bi se pravzaprav lahko tudi vi udeležili s tem, da bi pod oddelkom za Slovence drugo leto razstavili kaj našega narodnega blaga in s tem povečali naš slovenski ugled. Škoda, da ste tako daleč in si vsega ne morete sami ogledati, tisti pa, ki ste v Milwaukee ali

njega okolici, ne zamudite drugo leto te lepe prireditve.

"Koja" - je navadna lesena pastirska bajta.

Franci Medved

NAŠA TISKARNA

No, to že vaj veste, da tiskamo Zvon sami. Ampak tega, kako namreč to delamo kakšne sitnosti in ovire imamo, to vam pa ni znano. Gotovo vas zanima, zato vam bom prav na kratko to popisal.

Največ sitnosti ima, saj boste to že sami uganili, naša slovenska učiteljica. Koliko prerekanja je pri izbiri tvarine, ki našim izbirčnim šolarjem večkrat ni všeč. No, pa takrat še skoro vsi obljubijo. A ko je čas, da se naloge oddajo, takrat pa navadno nihče nima nič. Vse vrste izgovori pridejo na dan: "Jaz sem moral prinesiti drva in v hlevu pomagam," ali: "Saj sem mislila napisati, ko mi pa vedno nagajajo," zopet tretja: "Res mi ni prišlo nič pravega na misel" - i. t. d. To vse mora poslušati naša dobra učiteljica. Vsak ji zagotavlja, da do druge sobote pa bo res napisal. Če je še čas, gđc. privoli, včasih pa se zgodi proti koncu meseca, ko bi morali že tiskati, takrat jih pa kar v šoli nažene, da napravijo, kar so obljubili.

Končno pridejo naloge v njene roke. A sedaj se šele pravo delo prične. Vse naloge mora pregledati in popraviti, navadno jih še natipka ali prepíše na čist papir.

Tako so naloge pripravljene, da odidejo k tipkatju, ki je zelo skrben in vesten. Ves pristi čas uporabi, da natipka vse na matrice. To naredi kakor le hitro more, ker se navadno že mudi. Tu vso to naglico imajo, oziroma imamo "pisači" na vesti, ki svoje obljube z nalogami ne izpolnimo pravočasno.

Kaj mislite, kam pa gredo matrice sedaj? To je pa težje uganiti, če še niste pogledali, kaj je natipkano prav zadaj.

Ker si gotovo belite glave in se bojim, da ne bi bil polom zaradi prehitrega krvnega pritiska, vam bom razodel vso pot.

K risarju, ali če hočete, k nekemu, ki zna prerisovati ter umetnost drugih kvariti, gredo matrice. Risar, popravlja na maticah morebitno napake in riše naslove.

Ko je to končano, bi morale matrice zopet nadaljevati pot do tiskarja,

A imajo veliko srečo, ker je tiskar v isti osebi kot risar in zato ostanejo matrice kar pri njem. To pomaga, da izide list en dan prej, nego bi, če bi bil tiskar drugod.

Na stroj da matrico in list za listom leti ven. Ko je to končano, je na vrsti pripogibanje. Časih so oskrbele to večje deklice v šoli, kjer so pod varstvom učiteljice vse prebrale in popravljale nekatere nedostatke. Zadnje čase pa si s pripogibanjem krajša čas Bine Medved.

Zopet poroma list k naši potrpežljivi učiteljici, ki še vedno najde napake. Pa ne samo eno, kaj še! Tu bi se morala jeziti na tipkarja, korektorja, a se ne, rajši potrpi. Nato ovije pozamezne izvode, najje napiše naslove, prilopi znamke in k vam se Minn. Zvon lepo pripelje, ali ga pa poštar prinese.

Takole je "Zvon" narejen in popisano od repa do glave ali pa od glave do repa, kar vam je bolj všeč.

Povedati pa moram še to: Če bi ne razmnoževali sami, bi še o prvi številki ne sanjali ali pa bi propadli.

A sedaj se nam tega za enkrat še ni treba bati.

Tebe, draga slovenska mladina v Ameriki pa vabim k sodelovanju in naročilu.

Goričan:

Jurček

Ko vedomec, volkodlak,
škrat in vešča, suhi spak,
tudi grdi Belcebub,
s čelom črnim, polnim gub,
deco malo straši mi, Jurček koj ga napodi!
Jurček koj ga napodi!
In če Pikec, mali vrag,
ki rdečje, kakor mak,
deci bi nagajal rad,
koj požene ga v prepád.
Rokus, pokus, saperlot,
čarovnij še drugih sod
njemu je res mala stvar,

ki mu ni prav nič za mar.
 Če iz grajskih razvalin
 jok princese sliši mil,
 ki zakleta v kačo tam
 čaka, da rešilni dan
 tudi zanjo pride lep
 in da kačji ta oklep
 strga vitez ji junak,
 Jurček vsmeji tja korak.

(Dalje Prihodnjič)

Č.g.p. Odilo OFM

Fant

Morda bi bilo boljše reči: fantiček, ker fant je že bolj odrasel. Kaj pa je s fantičkom? Saj to je ravno: kaj je s fantičkom? Nekdo je tako le premišljeval o fantičku:

Na vsem božjem svetu bi ne hotel biti nič drugega, kakor fant. Pa je samo slučaj rojstva, da sem f a n t. Juhej, juhej! Ako obstanem in pomislim, da sem si včasih belil glavo in me je bilo neizrečeno strah, da bom postal deklica; lasje so mi vstajali na glavi od samega strahu in oči so mi skoraj izstopile - toda, hvala večnemu Bogu: f a n t s e m! Samo pomislite, ljudje božji, koliko veselja je združenega s tem, če lahko rečeš: f a n t s e m! Povem vam samo to: če si fant, imaš vedno polno dela: Zidati moraš peči in ognjišča na prazni loti, ali na vrtu, greš se kopat in če znaš celo plavati, joj! kakšno veselje in koliko zabave, ko se premetavaš po vodi in po pesku! Vezati moraš skupaj raztrgano obleko in delati vozle na haramnice, ko se pri igranju vse raztrga! Pločevinaste škatlje je treba privesniti psu na rep in pos potem beži kot Elija! Mački je treba nalepiti orehove lupine na vse štiri noge in potem ne zna hoditi in se lastnega koraka boji - joj! Človek bi počil od smeha! Vsi dnevi so več kot polovico prekratki, če si če si f a n t. To ti je cele kupe ljudi, ki bi radi bili samo ono: f a n t j e. Nekateri pravijo, da ne dobe dela in da so prezposelni,

f a n t pa ima vedno dela, preveč: je treba nasekati drv, je treba prinesti promoga, je treba iti po krompir, pa po mčko. Stori to, pojdi tja, prinesi ono! Kot bi bili samo mi fantje na svetu! In kar je najhujše: Saj so tudi deklice tu, toda per mojdunaj, le zakaj? Ali je to zločin, ali pa je samo igra, samo šala. Šala nad fantom. Vedno je nekdo tu, klepeta in stresa čeljust nad menoj, ki sem fant. Nekateri govorijo tako, kot bi vedeli vse najbolje in to pripovedujejo meni fantu. Poberi sukno, glej, kam si vrgel svoj klobuk, zakaj nimaš svojih šolskih knjig v rodu in vedno na istem prostoru? Ne meči kamenja za psom, ne draži ga, nikar ne cukaj vedno uboge mačke; pa ne dirjaj venomer okrog hiše! O vsi božji svetniki in mučniki, saj vi niste toliko trpeli, kot moram trpeti jaz - fant! Kaj vse pride na tebe, če si fant! Toda ne mislim, da bo v tem oziru zdaj kako drugače; za nobenega fanta ne! Snejati se moraš, jokati moraš, peti moraš, da si lahko fant! Pri vsem brezsmiselnem kričanju, pri vsem brezskrbnem igranju, pri vseh britkih proizušnjah, pri vsem fantovskem upanju in strahu bi rad živel več kot tisoč let na svetu, toda: kot fant!

Prihodnjič bom napisal o deklicah. Ker pa deklice rade klepetajo, bo članek veliko daljši. Morda celo za dve številki.

Franci Kosen,
Gilbert - 2.r.

S KORJANČEVI PO POTI PO MLEKO

Ko grem iz slovenske šole proti domu, se večkrat oglasim pri Škorjančevih. Potem gremo skupaj k nam.

Jožko vzame sanke, Milica sede nanje, Jožko vleče, midva z Marijanom mi pa pomagava.

Zdaj pridno delamo snežene kepe in drug drugega tlačino v sneg. Včasih je pri tem nesrečna tudi steklonica za niske.

Vsi sneženi pridemo po dolgem času k nam. Šole potem, ko se odtrkamo snega in sezujemo snežke, snemo v kuhinjo. Navadno se eno uro lahko igrano. Ko pa nastane mrak, se spomnijo Škorjančovi, da morajo domov. Kako hodiijo, vam bo opisal Jožko.

Ivanka Krulc
Pineville

MOJE VESLJE

Pozimi smo ponavadi vsi otroci najrajši zunaj. Nekateri se kepajo, sankajo, smučajo, drsajo, vsakdo ima svoje veselje. O zimskem veselju vam je napisala moja sestra, jaz bom pa povedala, kaj najrajši delam o prostem času.

Kadar je ves naš "drobiž" zunaj, ostanem s svojo najmlajšo sestričco v sobi.

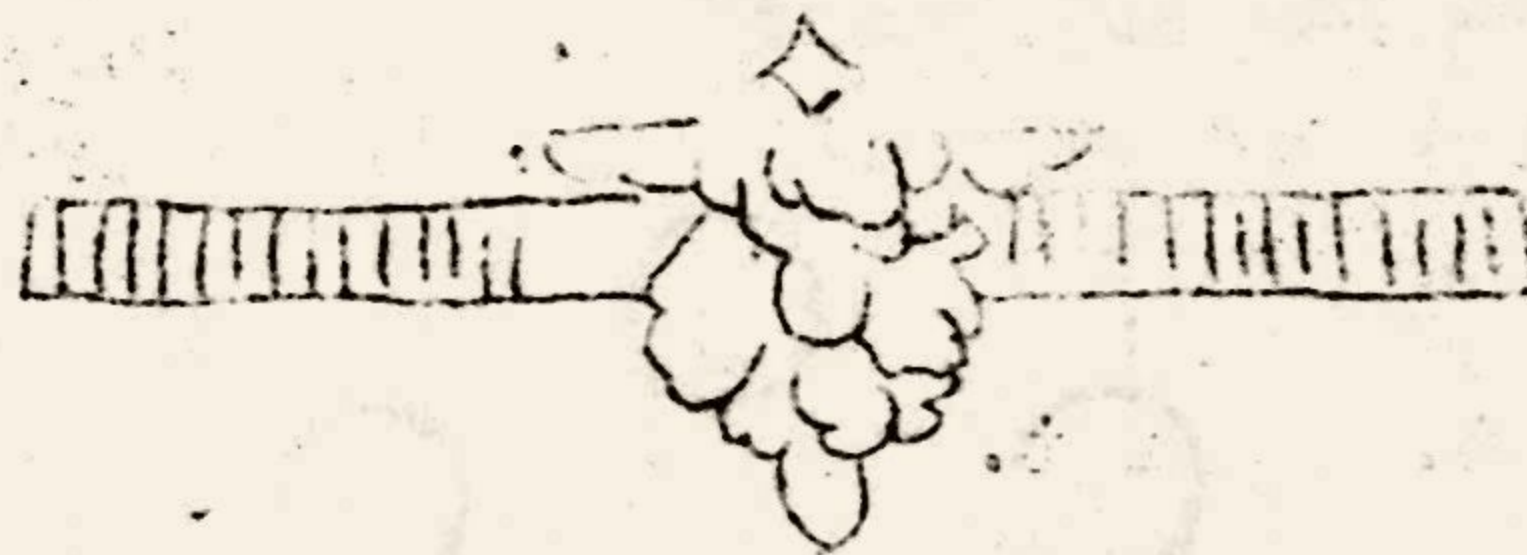
Zelo rada barvam slikanice. Te smo dobili od mamine sestrične iz Loraina. Kristina sedi pri meni in me gleda. Vedno me izprašuje, kako bom pobarvala to in ono in pripoveduje, kakšno barvo sem vzela. Če se mi slika posreči, sem prav vesela.

Zvečer pride ata z dela. Ko pojemo in pospravimo, se vsi otroci vsedemo okoli mize in barvamo ali pa se igramo razne igre.

Morda se vam bo zdelo čudno, ko vam ob koncu šele odkrijem svoj najljubši opravek: šivanje na šivalni stroj.

Če le vidim, da ni nihče zaposlen pri njem, smuknem tja. Dolgo sem časih na tihem gledala, kako se ga pripravi, da se zapodi v dir. Nekoč se mi je posrečilo in zdaj poiščem kako strgano cunjo ter začnem šivati.

Ko bom starejša, bom smela večkrat šivati in komaj čakam, da si bom znala sama našiti kaj potrebnega, predpasnik ali celo obleko.

Minka Krulc
Pineville

Sankamo se

Naš gospodar, gospod Matrin Sever je imel več sank, dal jih je Vidmarjevin, Vidmarjev ata je vse pravično razdelil in dal ene nam, ene pa perčičevin.

Če le ni preveč mrzlo, se sankamo. Največkrat se postavimo v vrsto in se vozimo. Pri tem se skregamo, kdo se se poljaj prvi, Naše sankališče je blizu hiše, ali na bližnjem hribčku.

Celo na cesto se spravimo, četudi nas ata kregajo, češ, da lahko pridirja avto in nas povozí.

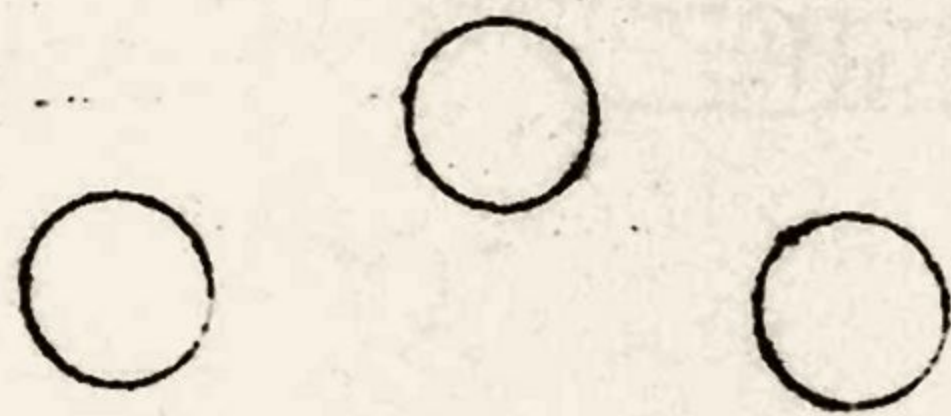
Tisti, ki se rafi sankate, že veste, kako to gre. Naše mlajše vozimo navadno na sankah, eden vleče, drugi poriva. Tudi po dve se poljemo, najprijetnoje pa je, kadar leže-

mo na sanke in se poljemo.

Časih smo pa tako predrzni, da gremo na klanec, ki drži do avtobusne postaje. Joj, kako gre tam!

Zadnjo soboto je šla naša slov. učiteljica na avtobus. Pa zagleda našega Frančeta, Medvedovega Mirotta in Perčičevega Petra. Vsi s sankami. "Kam pa zdaj?" Spremili vas bomo do postajališča", so se hitro odrezali in cel vlak je hitel po klanecu. Ko se je zdelo učiteljici le preveč, jih je oštela in naghala domov.

Zakaj sem vam opisala vse o sankanju, vam pa skrivnostno povem. V soboto dopoldne je učiteljica učila Mattina in Petra, pa je zagledala mene, ki sem se sankala po vrtu in kazala svojo umetnost v tem. Ko nam je pozneje dajala naloge za naš Minn. Zvon, je prav zadovoljno rekla: "Minka, ti se znaš pa res dobro sankati, napiši nam kaj o tem!"

Nada Medved
Pineville

Moje prijateljice . . .

Spet bo treba nekaj napisati za naš mesečnik. Moj brat Franci nas vedno priganja k pisanju. Pa je težko izbrati kaj primernega.

"Za februarško številko se nudi!" pravijo vsi. Pa vam bom to pot opisala svoje prijateljice.

Kar sedem jih je, to se pravi vse večje deklice na Pinevillu in man rada. Pri Krulčevih so kar štiri. Najlajša je Joži. Je zelo mirna in potrpežljiva. Prav rado jo zobe. v naši šolski sobi sedi v plašču in z ruto na glavi, četudi je časih kar prevroč. Zdi se mi, da je rada pripravljena za igranje, da se bo hitro odškodovala za tisti čas, ki ga prebije v šoli.

Druga je minka, kličeno jo "Micka". Zelo rada se smeje, je vedno prijazna z vsemi. Do novega leta je bila v šoli med srednjimi. Ker je pa dobro odgovarjala, jo je naša gospodična ponaknila v višji razred.

Tretja je Ivanka. Ta hodi z mano v isti razred in se dobro uči, zlasti dobro bere. Je pa zelo radovedna in če le kaj ne razume dobro, takoj vpraša učiteljico, kaj to pomeni. Njena starejša sestra, ki je bila nekaj časa z nani, se je vedno jezila, naj sama malo misli. Učiteljica pa je vedno vesela, če vpraša, a časih se ji le zdi, da je Ivanka malo hudomušna.

Četrta je Ančka. Ta je stara 14 let in hodi v 8.r. Zna že šivati na šivalni stroj in zelo rada bere knjige. Njo je uvrstila gospodična med največje, a zdaj je že dvakrat izostala in hodi na Auroro, da si bo kaj zaslužila.

Pri Vidmarjevih sta Mila in Ančka. Obe imata zelo radi triletnega bratca Janezka. Mila zna prav lepo pisati, ima dolge kite in časih se pravi "poredno" nasmeje, kadar uganemo njene misli.

Sedma je pa Strupijeva Marija, ki hodi v 7.r. amer. šole. Časih pride na Pineville, z vsemi se dobro razume.

Vse te prijateljice imam rada, a največkrat sem v družbi Ivanke, ki je moje starosti in pa Ančke, ki me ima rada.

Časih se zgodi, da se malá sporečemo, a ne traja dolgo, pa smo zopet "dobre".

Vika Bajda
Elcor

ZAMUDA

Ni še minil en teden, odkar se mi je pripetilo nekaj zelo neprijetnega, ki me je spravilo v nemalo zadrego.

Preden sem se peljala zjutraj s šolskim busom v šolo, sva se zmenili z mamo, da bova šli popoldne na Virginijo, kž je precej večje mesto od Gilberta. Mama je imela več potov in nekaj reči bi bila morala kupiti. Mame je hotelo vzeti z seboj za tolmačko.

Preden sem odšla, sem ji naročila, naj pazi, da ne bo prepozna in da se bova srečali na Gilbertu.

Ko sem v šoli pokosila, sem šla k upraviteljici šole, da bi mi dovolila iti pravočasno iz šole. Povedala sem ji vzrok. Hitro je dovolila.

Prišla sem do avtobusa. V nej je bilo polno ljudi, nekateri so morali še stati. V gneči nisem mogla videti, ali je mama notri.

Izstopili smo. Čakala sem, da je zadni potnik izstopil, mama pa nikjer. Kaj naj naredim, kako bom šla nazaj? Nič denarja za avtobus, samo 5¢ sem imela v žepu, vožnja do Elcorja pa stane 25¢.

Hvala Bogu, da se v Ameriki lahko sprehaja človek po trgovinah in ogleduje razno "rebo". Tako sem šla od trgovine do trgovine v nadi, da bom kje našla mamo. Ugibala sem, da je morda prišla s kakšnim sosedom.

Nič. Kaj naj naredim? Sklenila sem, da bom šla kar poš do doma. Od Virginije do Elcorja je sedem milj. Nihče me ne pozna, zato sem se že kar sprijaznila s to mislijo. Čim prej, tem bolje!

Ravno sem prišla iz neke trgovine, pa zaslišim svoje ime. Joj, mama je bila! Tako sem bila vesela, da sem jo našla kot že malokdaj. Pa tudi ona je bila srečna, da me je našla. Zgodilo se je pa tako, kot sem se zjutraj bala. Mama je zamudila avtobus, ima preveč skrbi in dela z otroki. Na Gilbertu je šla k Skrbčevim in gospod je bil tako prijazen, da jo je peljal na Virginijo. Ali veste zakaj sem vam to povedala? V slov. šoli smo se razgovarjali z učiteljico, kako sta Marija in sv. Jožef

iskala Jezusa, pa sem se spomnila tega dogodka.

Marijan Kosem

Gilbert

ŠEST-ODPODNIKOV

(Prevedeno iz Angliške knjige "Famous Fairy Tales".)

Nekoč je živel fant, ki je služil pri vojakih. Ni imel ne očeta, ne matere. Napotil se je po svetu. Srečal je človeka, ki je ravno ruval drevesa. Vojak se je začudil. Vprašal ga je če hoče biti njegov služabnik in če hoče potovati z njim.

"Rad bi", je rekel, "ampak preje moram nositi nani to butaro." Vzel je drevo in ga ovil okoli pet drugih dreves. Dvignil je drevesa na ramo in odšel. Kmalu se je vrnil.

Oba sta potovala nekaj časa, ko sta srečala lovca, ki je klečal in streljal. Vojak ga je vprašal kaj strelja. Lovec je odgovoril: "Dve milji od tu sedi muha na budovi veji, in bi ji rad izstrelil levo oko."

"O, potuj z nama," je rekel vojak. Lovec je privolil in potoval z njima.

Kmalu so videli sedem mlinov, katerih veternice so se ze vrtilo zelo hitro, čeprav ni bilo nič vetra. Ko je vojak to zagledal je rekel: "Rad bi vedel, kaj poganja te mlino, saj ni nič vetra." Potovali so naprej. Komaj so prehodili dve milji so zagledali človeka, ki je mašil eno nosnico, in z drugo je pa pihal.

"Kaj pa delaš tukaj?" je vprašal vojak. "Ali nisi videl sedem mlinov ki so se vrtili dve milji od tukaj?" je rekel človek. "Jaz piham, da se tiste veternice vrtijo." "O, pojdi z nami", je rekel vojak. Pihalec je privolil in se pridružil.

Čez nekaj časa so zagledali človeka, ki je stal na eni nogi. Druga noga je ležala zraven njega. Vojak je rekel: "Ti si to naredil gotovo zato, da si se odpočil?"

"da," je rekel človek, "jaz sem tekač." "če bi prišel nogo zraven, bi tekel kakor ptič."

(Dalje prihodnjič)

Milena Dolenc

Gilbert

Staro in novo LETO

Staro leto je jenalo slovo:
"Nič več ne bo,
prišlo bo novo leto
in vam morda prineslo srečo."

Mnogi se ga veseló,
nekateri pa boje,
ker ne vedo,
kaj prineslo jim bo,

al' srečo, al' nesrečo,
nihče tega ne ve,
vsak pa se tolaži:
"bo že, bo že!"

Č.g. p. Odilo OFM

SV. OČE PAPEŽ

Sveti oče papež živi v Rimu in sicer v svojem lastnem mestu, ki se imenuje Vatikan. Papež je vrhovni poglavar cerkve. Naslednik sv. Petra je. Zastopa pa samega Jezusa, ki je nevidna glava cerkve. Kakor sv. Peter, tako je tudi papež skala, na kateri stoji Cerkev. Sveti oče ima Petrove ključé, ki odpirajo neboško kraljestvo.

Sedanji sv. oče se imenuje Pij XII. Daleč od nas živi, toda enkrat pa je že bil v Ameriki in sicer takrat, ko še ni bil papež. Potoval je z aeroplanom po širni Ameriki ter je obiskal mnoga naša mesta.

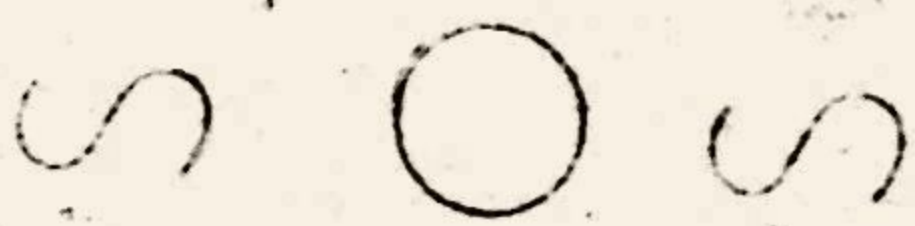
Papež je vrhovni učitelj sv. Cerkve. Mnogokrat prenašajo njegove govore vse radijske postaje na svetu. Navadno pa papež svoja naročila piše, natiska in ta pisma, ki jih imenujemo papeške okrožnice, razpošlje škofom vsega sveta. Škofje razglasijo te okrožnice, duhovnikom, ki jih potem ljudstvu razložé.

Vsak katoliški kristjan goji v svojem srcu željo, da bi videl papeža vsaj enkrat v življenju. In zato je v Rimu vedno toliko romarjev. In ravno od tega je beseda "romar" dobila svoje ime, ker se Rimu reče Roma. In tisti, ki gre v Romo, je po naše romar. Dobri katolici so posebno srečni in odlikovani, če dobe blagoslov sv. očeta in poseben odpustek, ko poljubijo njegov prstan.

Amerikanci papeža zelo spoštujejo in zato ga radi obiskujejo. Med svetovno vojno so ga posebno radi obiskovali ameriški vojaki, tudi nekatoličani. Vsi so bili prevzeti pred njegovo osebnostjo in pred njegovo veličino.

Sveti oče ljubi vse narode sveta in jih vse vklepa v svoje molitve. Njegovo srce je žalostno, če vidi, da narodi trpe. Z miloščino, ki jo dobiva od vseh strani, podpira one, ki so v stiski in potrebi. Koliko je sedanji papež storil za naše slovenske izseljence! Papeži zadnjih petdesetih let se posebno trudijo, da bi izboljšali in uredili delavsko vprašanje. Zavedajo se naročila, ki ga je dal Jezus sv. Petru: "Pasi moja jagnjeta!"

Sedanji papež Pij XII. obhaja ta mesec obletnico, kar je bil izvoljen za poglavarja sv. Cerkve. Radi molimo za svojega skupnega očeta.

 J E J E T V O J J E Z U S .

V nekem kitajskem mestu so aretirali sestre redovnice in jih porinili v ječo... Zaprli so jih skupaj z drugimi jetniki. Najstrožejše so jim prepovedali moliti. Da bi jih še bolj mučili, so jih stražniki zopet izpraševali: "Kje je zdaj vaš Jezus?"

Neka stara Kitajka je šla k škofu ter se je ponudila, da bi nosla ubogim sestram sv. obhajilo v ječo. Svete podobe so priredili kot majhne kolobarčke zavite v žepni robce.

Stara Kitajka je šla pred jetnišnico in je začela strahovito kričati in surovo sestre zmerjati in zahtevala je, da jo takoj poljejo pred sestre, čaš da jih hoče pošteno ošteti in jim resnico povedati naravnost v obraz. Te "zločinke" niso drugega vredne. Z veseljem so jo stražarji pustili k sestram in uživali, ko jih je tako mojstersko zmerjala. Joj, kakšne grdobije so prišle iz ust stare Kitajke! Uporabila pa je srečen trenutek, ko se je straža malo odstranila, da je neopazno stisnila sestri žepni robce z dragoceno vsebino.

Potem je stara žena še enkrat ozmerjala ter jim "zažugala", da jim ne bo dala miru in se bo še večkrat vrnila.

Na ta način je bilo rešeno vprašanje, ki so ga jetniški stražarji stavili sestram: "Kje je vaš Jezus?" Tudi v Kitajski ječi je. Že najde priliko, da pride tudi v komunistično ječo. Stara Kitajka pa je res prava misijonarka.

Slovenska UČITELJICA PIŠE

Po izidu 1. letošnje številke je dobila naša šola, lepo katicico cerkve sv. Lovrenca od Prevzvišenega. Obljubil je, da bo pisal iz Argentine Minn. Zvonu in vso mladino blagoslavlja. Mi vsi bomo molili, da bo njegovo delo v Arg. uspelo.

Ste videli, da napredujemo. Skoro bi rekla, da smo zadeli srečko.

Ko boste prebirali 2. št. Minn. Zvona boste zagledali novega dopisovalca - č.g.p. Odila. Ga poznate? V Ameriki mu pravijo pajoči misijonar. Zakaj? Povsod kamor pride ima misijom, privadi ljudi s petjem. Slov. pesem seže do srca in z njo pridobiva duše.

Tu na Gilbertu nadomestuje obolelega g. župnika in takoj je bil pripravljen nam napisati nekaj lepega za list. Pa bo še nadaljeval. Za enkrat: Bog plačaj!

Vam je všeč naslovna stran? Meni je zelo. Gospoda, ki nam je narisal, ga dobro poznate po "Kofondežu" in zdaj po "Jurčku". G. arhitekt Dušan Svetlič je velik prijatelj mladine in v letošnjem Zvonu nam bo pridno pomagal.

Prvo številko Zvona smo razposlali samo onim, od katerih upamo, da bodo plačali naročnino, ki res ni velika. Vsem, ki so jo poravnali, pa lepa hvala!

Ta mesec so se pridno oglasili Knapovi iz Vebervilla, njim bon še odgovorila. Kunejeva Marija pa piše, da je bila njena mamična bolna. To je pa res najbolj hudo in vem, da si pridno pomagala ta čas.

Kaj pa Evica iz Argentine in drugi, ali boste kaj pisali. Mala Francka Cvetka Tomaziva se pridno oglasa. Ta mesec je tvoj roj dan. Joj, kako lepo je bilo še takrat, ko smo te nesli h krstu. Vsi bližnji očroci so bili v cerkvi in gledali obred sv. krsta. Vero smo vsi molili mesto Tebe.

Tebi, draga Helena Novak bom odpisala prav kmalu. Vesela sem, da se zanimaš za naš list. Vso slovensko mladino v Ameriki pa vabim k dopisovanju.

Minnesotaki Zvon izdaja slovenska mladina na Gilbertu in Pinevillu s pomočjo prispevkov vse slovenske mladine v Združenih Državah

Rišo in razmnožuje: Franci Medved

Tipka : Marjan Kosem